

Artykuły 81 WE, 82 WE oraz 43 WE nie stoją na przeszkodzie regulacji, takiej jak zawarta w art. 22 dekretu z mocą ustawy nr 1578 z dnia 27 listopada 1933 r., który przewiduje, że w ramach egzaminów uzależniających dostęp do zawodu adwokata komisja egzaminacyjna składa się z pięciu członków mianowanych przez ministra sprawiedliwości, w tym dwóch sędziów lub prokuratorów, jednego profesora prawa oraz dwóch adwokatów wyznaczonych przez Consiglio nazionale forense (krajowa rada adwokacka) na wspólny wniosek rad adwokackich danego okręgu.

(¹) Dz.U. C 200 z 23.8.2003 r.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba w składzie powiększonym) z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie T-168/02 IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, wspierana przez Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji oraz Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, wniesione przez Królestwo Szwecji w dniu 14 lutego 2005 r.

(Sprawa C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 14 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Królestwa Szwecji, reprezentowanego przez K. Wistranda, działającego w charakterze pełnomocnika, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie T-168/02 (¹) IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, wspierana przez Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji oraz Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1 uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie T-168/02;
- 2 stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2002 r. oraz
- 3 obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionym przez Królestwo Szwecji w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd szwedzki podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe.

Sąd Pierwszej Instancji uznał po pierwsze, że prawo dostępu do dokumentów instytucji, uregulowane w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji obejmuje wszelkie dokumenty przechowywane przez te instytucje, skutkiem czego, w stosownych przypadkach, mogą one być zobowiązane do udostępnienia dokumentów pochodzących od stron trzecich, włączając w szczególności Państwa Członkowskie. Sąd Pierwszej Instancji wskazał, że tak zwana zasada autorstwa (authorship rule), czyli zasada [na podstawie której] osoba, która sporządziła dokument ma nad nim kontrolę i decyduje, czy może on zostać ujawniony, niezależnie od tego, kto przechowywał dokument, nie została zawarta w tym rozporządzeniu.

Mimo to, Sąd Pierwszej Instancji uznał, że z art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 wynika, że Państwa Członkowskie podlegają specjalnemu traktowaniu i że zasada autorstwa znajduje zastosowanie względem dokumentów sporządzonych przez Państwa Członkowskie. Uzasadniając to stanowisko Sąd Pierwszej Instancji wskazał po pierwsze, że w przeciwnym wypadku wymóg uzyskania zgody na podstawie art. 4 ust. 5 rozporządzenia 1049/2001 mógłby stać się martwą literą oraz po drugie, że zmiana regulacji krajowej nie jest ani celem, ani rezultatem tego rozporządzenia. Zdaniem Sądu Pierwszej Instancji, Państwo Członkowskie nie jest zobowiązane do podania uzasadnienia wniosku złożonego na podstawie art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001.

Jednakże, rząd szwedzki uważa, że wykładnia SPI nie znajduje wyraźnego i jednoznacznego potwierdzenia ani w przedmiotowym przepisie, ani w pozostałym unormowaniu rozporządzenia nr 1049/2001. W tej sytuacji żaden z argumentów, na których Sąd Pierwszej Instancji oparł swoją wykładnię, ani samodzielnie, ani w połączeniu z innymi argumentami, nie może stanowić uzasadnienia dla nie uwzględnienia podstawowej zasady, na której oparte jest rozporządzenie nr 1049/2001. Zgodnie z rozporządzeniem, to do instytucji przechowującej dokument należy ocena, czy dokument powinien zostać ujawniony. Jeżeli nie zachodzi żaden z wyjątków od zasady jawności przewidzianych w art. 4 ust. 1 — 3 rozporządzenia nr 1049/2001, dokument należy ujawnić. Wymóg uzyskania zgody w myśl art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi zasadę proceduralną, która spełnia swoją rolę również, jeśli Państwa Członkowskie nie korzystają z absolutnego prawa sprzeciwu. Brak prawa sprzeciwu nie pociąga za sobą również zmiany prawa krajowego.

W myśl rozporządzenia nr 1049/2001 decyzja o odmowie dostępu do dokumentu może zostać wydana tylko na podstawie jednego z wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1 — 3. Jeżeli odpowiednie Państwo Członkowskie nie poda uzasadnienia odmowy udostępnienia dokumentu, Państwo to ponosi ryzyko, że instytucja nie uzna, iż istnieje szczególna potrzeba poufnego traktowania tego dokumentu, która może stanowić podstawę odmowy dostępu do dokumentu na podstawie wyjątków od zasady jawności w rozporządzeniu nr 1049/2001.

Żaden z argumentów, na których Sąd Pierwszej Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie nie jest wystarczający, aby w odniesieniu do dokumentów pochodzących od Państw Członkowskich dopuścić wyjątek od podstawowej zasady, w myśl której, to instytucja przechowująca dokument jest właściwa w zakresie dokonania oceny, czy dokument powinien zostać ujawniony. W związku z tym orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji narusza prawo wspólnotowe.

(¹) Dz. U. C 202, z 24.08.2002, str. 30.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2005 r. przez Komisję Europejską przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-91/05)

(2005/C 115/19)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez Pietera Jana Kuijpera i Johana Enearena, działających w charakterze pełnomocników z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2004/833/WPZiB (¹)
2. uznanie wspólnego działania Rady 2002/589/WPZiB (²), a w szczególności jego Tytułu II, za bezprawne i stąd nie mające zastosowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności Decyzji Rady 2004/833/WPZiB z dnia 2 grudnia 2004 r. dotyczącej wykonania wspólnego działania 2002/589/WPZiB w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej do CEDEAO w ramach moratorium dotyczącego ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej podnosząc zarzut braku kompetencji na podstawie akapitu drugiego art. 230 Traktatu WE. Rada wydała tę decyzję na podstawie Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej, podczas gdy art. 11 ust. 3 Porozumienia z Cotonou dotyczy działań, m.in. wymierzonych w rozprzestrzenianie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej. Ponadto, zgodnie z art. 10 ust. 2 Załącznika IV Porozumienia z Cotonou Komisja podpisała Regionalny Program Indykacyjny dla Afryki Zachodniej ze Wspólnotą Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (CEDEAO) oraz z Zachodnioafrykańską Unią Gospodarczą i Monetarną (UEMAO), który wspiera regionalną politykę zapobiegania konfliktom i dobrego zarządzania oraz

zapowiada wsparcie w szczególności dla moratorium dotyczącego przywozu, wywozu oraz produkcji broni lekkiej w Afryce Zachodniej. Stąd, kwestionowana decyzja WPZiB narusza art. 47 TUE, gdyż dotyczy kompetencji Wspólnoty w dziedzinie pomocy rozwojowej.

Ponadto, Komisja wnosi o uznanie na mocy art. 241 Traktatu WE bezprawności wspólnego działania Rady 2002/589/WPZiB z dnia 12 lipca 2002 r., a w szczególności jego Tytułu II, na tej samej podstawie i z tych samych przyczyn. Wspólne działanie 2002/589/WPZiB jest aktem o charakterze powszechnym, na podstawie którego została wydana decyzja WPZiB, o stwierdzenie nieważności której z uwagi na brak kompetencji wnosi Komisja. Stąd, wspólne działanie, a w szczególności jego Tytuł II powinno być uznane za niemające zastosowania w niniejszej sprawie.

(¹) Decyzja Rady 2004/833/WPZiB z dnia 2 grudnia 2004 r. dotycząca wykonania wspólnego działania 2002/589/WPZiB w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej do CEDEAO w ramach moratorium dotyczącego ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej, Dz.U. L 359, 04.12.2004, str. 65

(²) Wspólne działanie Rady 2002/589/WPZiB z dnia 12 lipca 2002 r. w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej w zwalczanie destabilizującego gromadzenia i rozpowszechniania ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej oraz uchylające wspólne działanie 1999/34/WPZiB, Dz.U. L 191, 19.07.2002, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie T-8/03 El Corte Inglés s.a. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez spółkę El Corte Inglés s.a. w dniu 2 marca 2005 r. (faks z dnia 28 lutego 2005 r.)

(Sprawa C-104/05 P)

(2005/C 115/20)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 2 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie T-8/03 El Corte Inglés s.a. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez spółkę El Corte Inglés s.a., reprezentowaną przez adwokata J.L. Rivasa Zurdo.